

Harlan Coben

Blijf dichtbij

I

Soms, zoals nu, zag Ray Levine het weer. In de fractie van een seconde dat hij de foto's schoot en de ruimte fel oplichtte, kwam het beeld van het bloed terug. Natuurlijk wist hij dat het inbeelding was, maar het bloed leek zo echt dat hij zijn camera liet zakken en zijn blik op de vloer richtte. Nooit kwam het beeld van dat verschrikkelijke moment – het moment waarop zijn leven compleet veranderde en hij van een man met ambitie en toekomst veranderde in de mislukkeling die hij nu was – terug in zijn dromen of als hij in zijn eentje in het donker in bed lag. Altijd doemden de afgrijselijke beelden op als hij klaarwakker was, omringd door mensen, druk bezig met iets wat sommigen sarcastisch werk zouden kunnen noemen.

Terwijl Ray foto's bleef maken van de jongen die zijn bar mitswa vierde, vervaagden de beelden gelukkig.

'Kijk even naar mij, Ira,' riep Ray vanachter zijn lens. 'Welke designer draag je? Klopt het dat Jen en Angelina nog steeds ruzie om je hebben?'

Ray kreeg een schop tegen zijn schenen en daarna een duw. Maar hij ging gewoon door met fotograferen.

'Waar is de afterparty, Ira? Welk meisje vraag je als eerste ten dans?'

Geërgerd schermde Ira Edelstein zijn gezicht af voor de camera. Ray drong zich echter onverstoorbaar naar voren en bleef hem van alle kanten fotograferen. Iemand riep: 'Uit de weg!' Een ander gaf hem een duw, maar Ray wist zijn evenwicht te bewaren.

Klik, klik, klik.

‘Klotepaparazzi!’ riep Ira. ‘Laat me met rust!’

Ray rolde even met zijn ogen maar ging gewoon door. Vanachter zijn lens zag hij het beeld van het bloed weer opduiken. Hij probeerde het te verdringen, maar het ging niet weg. Hij hield zijn vinger op de sluiters. Ira, de bar mitswa-jongen, bewoog zich nu in slow motion.

‘Parasieten!’ schreeuwde Ira.

Ray vroeg zich af of hij nog dieper kon zinken.

Nog een schop tegen zijn schenen gaf hem het antwoord. Nee dus.

Ira’s bodyguard – een gigantische kerel met een kaalgeschoren kop die Fester heette – duwde Ray met een onderarm zo dik als een boomstam opzij. Het was een iets te enthousiaste duw, want Ray viel bijna om. Hij wierp Fester een ‘is er iets?’-blik toe, waarop Fester een verontschuldiging mompelde.

Fester was niet alleen Rays baas en vriend, maar ook eigenaar van Celeb Experience Paparazziverhuur, een bedrijfsnaam die de lading exact dekte. Ray stalkte geen beroemdheden om compromitterende foto’s te maken en die aan de roddelbladen te verkopen, zoals een echte paparazzo. Nee, Ray ging veel verder. Hij bood wannabees, mits ze bereid waren te betalen, de kans om zich even een beroemdheid te voelen. In het kort kwam het erop neer dat cliënten met veel te grote ego’s en net zulke grote erectieproblemen paparazzi inhuurden om zich door hen te laten achtervolgen. Rays taak bestond eruit hen te fotograferen en, aldus de wervende brochure, hun ‘de ultieme sterrenervaring met uw hoogsteigen paparazzi’ te bezorgen.

Als Ray al dieper kon zinken, dan alleen met behulp van bovenmenselijke krachten.

De familie Edelstein had gekozen voor het all-inpakket: twee uur met drie paparazzi, een bodyguard, een journalist en iemand met een hengelmicrofoon. Allen zouden zich rond de ‘ster’ verdringen en foto’s van hem maken alsof hij Charlie Sheen was die ongezien een klooster probeerde binnen te gaan. Zonder extra kosten kregen ze bij een all-inpakket ook een dvd als aandenken mee, plus hun

gezicht op de cover van een waardeloos roddelblad en uiteraard een op bestelling gemaakte kop.

Hoeveel kostte een all-inpakket?

Vierduizend dollar.

En ja, Ray walgde van zichzelf.

Ira drong langs hem heen en verdween in de danszaal. Ray liet zijn camera zakken en keek naar zijn collega-paparazzi. De L van loser hoefde niet meer op hun voorhoofd getatoeëerd te worden. Die stond er al vanaf hun geboorte.

Ray keek op zijn horloge. 'Verdomme,' zei hij.

'Wat is er?'

'Nog een kwartier.'

Zijn collega's kreunden. Nog een kwartier. Dat betekende dat ze de danszaal in moesten en het officiële gedeelte moesten verslaan. Als Ray ergens een hekel aan had...

De bar mitswa werd gehouden in een feestzaal in Wingfield Manor, een belachelijk plomp gebouw dat, in een iets kleinere uitvoering, heel goed had kunnen doorgaan voor een van Saddam Hoesseins paleizen. Er waren kroonluchters, spiegels, namaakivoor, sierhoutwerk en heel veel glimmende goudverf.

Het beeld van het bloed doemde weer op. Hij knipperde het weg.

Voor het feest was avondkleding verplicht. De mannen zagen er vermoeid en rijk uit, de vrouwen goed verzorgd en chirurgisch opgelapt. Ray, die een spijkerbroek, gekreukte grijze blazer en basketbalschoenen droeg, werd door sommige gasten aangekeken alsof hij op hun saladevorkje had gescheten.

Afgezien van een achttienkoppige band was er een soort ceremoniemeester die de gasten tot allerlei danscapriolen moest zien te bewegen. Een soort tweederangspresentator van een spelshow. Een soort muppet à la Guy Smiley. De ceremoniemeester greep de microfoon en zei met een stem alsof hij in een boksring stond: 'Dames en heren, mag ik even uw aandacht? Voor het eerst heeft hij de Thora ontvangen en is hij een man geworden. Een hartelijk applaus voor de enige echte... Ira Edelstein!'

Ira verscheen vergezeld door twee – Ray moest even zoeken naar

de juiste term – chique strippers. Twee chicks met imposante decolletés kwamen met Ira de zaal in. Ray hield zijn camera in de aanslag en drong zich naar voren. De jongen was pas dertien, dacht hij. Als hij op die leeftijd zo dicht naast zulke vrouwen had gestaan had hij een week lang een erectie gehad.

Ach ja... vroeger.

Er werd enthousiast geapplaudisseerd. Ira maakte een koninklijke buiging naar de zaal.

‘Ira!’ riep Ray. ‘Zijn dit je nieuwe liefjes? Klopt het dat je je harem nu kunt uitbreiden?’

‘Hou op,’ zei Ira op een geoeffende klaagtoon. ‘Ik heb recht op mijn privacy!’

Ray moest bijna kotsen. ‘Maar je publiek wil het graag weten.’

Fester, de bodyguard met de zonnebril, legde een reusachtige vuist op Rays borst zodat Ira langs hem heen kon schieten. Ray drukte af. De camera flitste. De band barstte los in de nieuwe feestkraker ‘Club can’t handle me’. Ira begon aan een obscene dans met zijn twee ingehuurde assistentes. Zijn dertienjarige vrienden voegden zich bij hem op de dansvloer en stuiterden als springstokken op en neer. Ondanks Festers knellende vuist schoot Ray nog een paar foto’s en keek vervolgens op zijn horloge.

Nog één minuut.

‘Paparazzituig!’

Weer schopte een of andere kleine etterbak tegen zijn schenen.

‘Au! Dat deed verdomme pijn!’

De etterbak maakte zich snel uit de voeten. Voortaan maar scheenbeschermers aantrekken, dacht Ray. Hij wierp een blik op Fester alsof hij hem om genade smeekte. Fester liet hem los en gebaarde hem met een hoofdknik mee te komen naar een hoek van de zaal. Daar klonk de muziek zo hard dat ze door de deur naar buiten glipten.

Met zijn enorme duim wees Fester naar de danszaal achter hem. ‘Dat deed die knul goed, hè? Voorlezen uit de haftara.’

Ray staarde hem alleen maar aan.

‘Ik heb morgen een klus voor je,’ zei Fester.

‘Te gek. Wat is het?’

Fester wendde zijn blik af.

Ray voelde nattigheid. ‘Nee, hè?’

‘Het gaat om George Queller.’

‘O-o.’

‘Zeg dat wel. Het gebruikelijke recept.’

Ray slaakte een zucht. Met behulp van Celeb Experience probeerde George Queller altijd indruk te maken op zijn vriendinnen. Hij wist hen zodanig te verrassen dat ze uiteindelijk allemaal van schrik op de vlucht sloegen. Vorige maand had hij zijn toenmalige vriendin, Nancy, en zichzelf door een zwerm paparazzi laten omringen toen ze een romantisch bistrootje betraden. Zodra zijn vriendin veilig binnen was, kreeg ze een speciaal voor de gelegenheid gedrukte menukaart voorgeschoteld waarop stond: ‘George en Nancy’s eerste date. Dat er nog vele mogen volgen.’ Eronder stonden in drukletters de plaats en de datum. Toen ze het restaurant verlieten, stonden de ingehuurde paparazzi er weer om foto’s te maken en Nancy toe te schreeuwen dat George speciaal voor haar een weekend op de Turks- en Caicoseilanden met Jessica Alba had afgeslagen. Nancy had staan trillen van angst.

George beschouwde deze romantische manoeuvres als de opmaat voor een lang en gelukkig leven. Nancy en haar soortgenoten beschouwden ze als de opmaat voor een knevel in een afgelegen loods.

Na een dergelijke surpriseavond volgde er nooit een tweede date.

Fester zette zijn zonnebril af. ‘Ik wil dat jij de leiding neemt.’

‘Wauw! Hoofdpaparazzo,’ zei Ray. ‘Gauw mijn moeder bellen, dan kan ze over me opscheppen bij haar mahjonggroep.’

Fester grinnikte. ‘Wat hou ik toch van je.’

‘Zijn we klaar hier?’

‘Ja.’

Zorgvuldig pakte Ray zijn camera in. Hij draaide de lens van het toestel en hing de tas over zijn schouder. Hij hinkte naar de deur, niet als gevolg van de trappen tegen zijn schenen maar vanwege een granaatscherf in zijn heup – de granaatscherf waardoor hij aan lager-

wal was geraakt. Nee, het was te simpel om de granaatscherf er de schuld van te geven. Ooit was er een periode in zijn ongelukkige leven geweest waarin de mogelijkheden vrijwel onbegrensd waren. Hij was afgestudeerd aan de afdeling journalistiek van de universiteit van Colombia met een, volgens een van zijn professoren, ‘bijna bovennatuurlijk talent op het gebied van de fotojournalistiek’. En dat talent was hij nu aan het vergooien. Uiteindelijk pakte zijn loopbaan in de fotojournalistiek niet goed uit.

Sommige mensen worden door problemen aangetrokken. Sommige mensen slagen er steeds weer in om alles te verknallen, ook al lijkt er een glanzende carrière in het verschiep te liggen.

Ray Levine was zo iemand.

Buiten was het donker. Ray twijfelde of hij naar huis zou gaan om te slapen of naar de Tetanus, een ranzige naam voor een nog ranziger café. Lastig om zo veel keuzemogelijkheden te hebben.

Weer dacht hij aan het dode lichaam.

De beelden doemden nu snel achter elkaar op. Geen wonder, dacht hij, want vandaag was het precies zeventien jaar geleden dat alles ten einde kwam en alle hoop op een lang en gelukkig leven aan flarden was gescheurd, zoals... De voor de hand liggende metafoor had uiteraard te maken met de beelden in zijn hoofd.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Kom op, sprak hij zichzelf toe, houd op met dat melodramatische gedoe.

Hij had gehoopt dat het onnozele klusje van die dag hem zou afleiden. Niet dus. Hij herinnerde zich zijn eigen bar mitswa, toen hij op de kansel stond en zijn vader zich naar hem toe boog om iets in zijn oor te fluisteren. Zijn vader had naar Old Spice geroken. Hij had zijn hand heel teder op Rays hoofd gelegd en met tranen in zijn ogen gezegd: ‘Ik hou van je, jongen.’

Ray duwde de gedachte weg. Hij kon nog beter aan het dode lichaam denken. Dat was minder pijnlijk.

Omdat de valetservice hem had willen laten betalen – erg oncollegiaal gedrag, vond Ray – had hij zijn auto drie straten verder in een zijstraat geparkeerd. Hij liep de hoek om en daar stond hij: zijn twaalf jaar oude Honda Civic waarvan de bumper ontbrak en het

zijraampje met een stuk plakband bij elkaar gehouden moest worden. Hij wreef over zijn ongeschoren kin en zuchtte. Ongeschoren, veertig jaar oud, een krakkemikkige auto, een kelderwoning waar zelfs na intensieve renovatie nog geen eer aan te behalen viel, geen vooruitzichten en bovendien een drankprobleem. Hij zou bijna medelijden met zichzelf krijgen, maar medelijden was een gevoel, en gevoelens liet hij liever niet toe.

Net toen hij zijn autosleutel tevoorschijn wilde halen, kreeg hij een keiharde klap op zijn achterhoofd.

Ray viel neer, met een knie op de grond. Alles werd zwart. Zijn schedel tintelde. Hij was compleet van de wereld. Voorzichtig schudde hij met zijn hoofd om weer een beetje helder te worden.

Daar kwam de volgende klap. Op zijn slaap.

Er knapte iets in zijn hoofd. Hij zakte in elkaar, met zijn armen en benen uitgespreid op de grond. Of hij bewusteloos was geweest wist hij niet, maar ineens voelde hij dat er aan zijn schouder werd getrokken. Even bleef hij als verlamd liggen. Hij kon of wilde zich niet verzetten. Zijn hoofd dreunde van de pijn. Het primitieve, dierlijke deel van zijn hersenen stond in de overlevingsmodus. Bescherm jezelf, zei dat deel. Rol je op tot een bal en dek je.

Weer werd zijn schouder bijna uit de kom gerukt. Langzaam voelde hij de greep verslappen totdat het besef tot hem doordrong.

Iemand probeerde zijn camera te stelen.

Ray's camera was een klassieke Leica met een onlangs bijgewerkte digitale verzendfunctie. Hij voelde zijn arm omhooggaan en het riempje mee omhoog glijden. Binnen een seconde zou zijn camera weg zijn.

Ray bezat niet veel. De camera was zijn kostbaarste bezit. Niet alleen omdat hij ervan moest leven, maar ook omdat het de enige connectie met de oude Ray was, met het leven dat hij had geleid vóór het lijk. Nooit zou hij zijn camera zonder slag of stoot afgeven.

Te laat.

Het riempje was nu helemaal van zijn arm af. Als de dief nog interesse had in de veertien dollar die in zijn portemonnee zat, was zijn camera misschien nog te redden.

Hij slaakte een kreet. Nog steeds duizelig en met knikkende knieën probeerde hij zich op zijn belager te werpen. Hij raakte iets – benen, zo leek het – en probeerde zijn armen eromheen te slaan. Veel houvast gaf het hem niet, maar het ging om het effect.

De belager viel neer. Evenals Ray, die op zijn buik terecht kwam. Hij hoorde een klikkend geluid. Er was iets gevallen. Hij kon alleen maar hopen dat hij zojuist niet zijn eigen camera had verbrijzeld. Knipperend met zijn ogen probeerde hij zijn blik scherp te stellen. De cameratas lag een meter verderop. Terwijl hij ernaartoe probeerde te kruipen, zag hij twee dingen die het bloed in zijn aderen deden stollen.

Het eerste was een honkbalknuppel die op straat lag.

Het tweede en tegelijk meest verontrustende was een gehandschoende hand die de knuppel oppakte.

Ray probeerde omhoog te kijken. Tevergeefs. In een flits dacht hij terug aan het zomerkamp dat zijn vader had geleid toen hij nog een kind was. Zijn vader, door de kampeerders oom Barry genoemd, organiseerde altijd een estafette-loop waarbij je een basketbal vlak boven je hoofd moest houden en zo snel mogelijk moest ronddraaien terwijl je naar de bal bleef kijken. Vervolgens moest je met je tollende hoofd naar de overkant van het veld rennen en de bal in de mand gooien. Het probleem was dat je zo duizelig was van het ronddraaien dat je naar één kant overhelde terwijl de bal de andere kant op ging. Zo voelde Ray zich nu. Hij hing schuin naar links, terwijl de rest van de wereld naar rechts overhelde.

De cameradief kwam met de geheven honkbalknuppel op Ray af. 'Help!' riep Ray.

Er was niemand in de buurt.

Paniek maakte zich van hem meester, maar direct daarna nam zijn overlevingsinstinct het over. Vluchten. Hij probeerde op te staan, maar hij was te zeer verzwakt. Nog een klap met die honkbalknuppel zou hij niet overleven.

'Help!' schreeuwde hij.

De belager deed twee stappen in zijn richting. Ray had geen keus. Nog steeds met zijn buik op de grond kroop hij als een gewonde

krab weg. Dat ging lekker snel. De klootzak met zijn honkbalknuppel hing praktisch boven hem. Hij kon geen kant op.

Zijn schouder raakte iets. Dat moest zijn auto zijn.

Boven hem zag hij de knuppel omhooggaan. Binnen enkele seconden zou zijn schedel verbrijzeld worden. Er was nog maar één mogelijkheid.

Ray draaide zijn hoofd zodanig dat zijn rechterwang het wegdek raakte. Hij maakte zijn lichaam zo plat mogelijk en gleed onder zijn auto. ‘Help!’ riep hij weer, en tegen zijn belager: ‘Pak die camera en sodemieter op!’

Dat was precies wat de dief deed. Ray hoorde zijn voetstappen in de steeg wegsterven. Shit. Ondanks zijn protesterende hoofd wist hij onder de auto vandaan te kruipen. Een tijdje bleef hij op straat zitten, met zijn hoofd tegen het portier van zijn auto. Onmogelijk te zeggen hoe lang. Misschien was hij zelfs even buiten bewustzijn geweest.

Toen hij zich weer een beetje mens voelde, vervloekte hij alles en iedereen. Hij stapte in zijn auto en startte de motor. Wat een toeval, dacht hij. Precies zeventien jaar geleden had hij al dat bloed gezien en uitgerekend vandaag waren er bijna liters van zijn eigen bloed gevloeid. Hij moest er bijna om lachen maar toen hij wegreed, verdween de glimlach van zijn gezicht.

Toeval. Gewoon toeval. Niet eens zo heel toevallig, bij nader inzien. De avond van het bloed was nu zeventien jaar geleden – nog niet eens een zilveren jubileum of hoe heet zoiets. Ray was wel vaker in zijn leven beroofd. Afgelopen jaar nog was hij door een dronkenlap gerold nadat hij om twee uur ’s nachts een striptent verliet. De idioot had zijn portemonnee gejat met daarin zeven dollar en zijn zorgverzekeringspas.

Of was het toch geen toeval?

Ray vond een parkeerplek voor het rijtjeshuis waar hij woonde. Hij huurde het souterrain. De eigenaar van het huis was Amir Baloch, een Pakistaanse immigrant die er met zijn vrouw en vier nogal luidruchtige kinderen woonde.

Stel nou dat het geen toeval was.

Ray stapte uit zijn auto. Zijn hoofd dreunde nog steeds. Morgen